Waar bleven de Nederlandse Joden?

Gawain 28 februari 2014

Een inzending door Gawain:

Waar bleven de Nederlandse joden?

Evenals het grote Verhaal van "de Holocaust" van geen kant deugt, blijkt nu ook het Verhaal over de uit Nederland weggevoerde joden een ***vertelsel*** bezijden de waarheid te zijn. Ook daarover zijn we 70 jaar lang met een gepostuleerd [1] verhaal op het verkeerde been gezet. ***Nee,*** Anne Frank is ***niet*** "vergast", ***Nee,*** Auschwitz , Sobibor, etc. waren voor hen geen "eindstations", ***Nee*** de niet-geregistreerden (> 80%) gingen ***niet*** regelrecht "de gaskamer" in. Ook het Verhaal over de Nederlandse joden is – zoals dit artikel duidelijk zal maken – een bedrieglijk *postulaat.*

We doen dit uit de doeken aan de hand van Hoofdstuk 10 *"Blinde Vlekken en een Zwart Gat"* uit het Nederlandstalige revisionistische standaardwerk van Jurgen H. Breedeveld *"Holocaust Herzien, Afscheid van de Joodse Holocaust-Versie"*,[2] dat *voor het eerst* in grote lijnen het ***werkelijke*** lot van de uit Nederland weggevoerde joden beschrijft.

De zgn. "Vernietigingskampen" Auschwitz, Sobibor, Theresiënstadt, etc. waren voor tienduizenden Nederlandse (en andere) joden ***geen*** "eindstation", maar ***doorgangskampen,*** van waaruit zij o.m. over tienduizenden [3] kleinere werkkampen werden verspreid, grotendeels op veroverd ***Sovjet grondgebied*** in de Baltische Staten, Oekraïne, Wit-Rusland , etc. Documenten, getuigen en aan de dag getreden feiten bewijzen dat onweerlegbaar.[4]

Men dient zich allereerst het volgende te **realiseren**:

– Er bestond geen Duits "vernietigingsbeleid" (zie o.a. Drieluik Holocaust), daarentegen wel gedwongen uitdrijving van joden naar buiten het gebied van het "Reich" (zie o.a. Wannsee Protokoll).

– Duitsland voerde een voor haar oorlogsvoering noodzakelijk beleid van gedwongen tewerkstelling, waarbij Europeanen massaal over heel Europa werden ingezet en joden vooral in de Oostelijke gebieden. Daarover bestaan duizenden documenten.

– Er bestonden ***tienduizenden*** (u leest het goed!) ***arbeidskampen***, niet alleen in Polen etc., maar ook in delen van Rusland.

– Wat niet bestond waren "Gaskamers" (zie o.a. Drieluik Holocaust)

– Er zijn aanmerkelijk minder dan 6 miljoen joden afgevoerd c.q. vermist (ca. 1,5 miljoen) (Drieluik Holocaust, 3e Bewijscomplex).

– Na de terugtocht van de Duitsers vielen vrijwel alle concentratie-, arbeidskampen en overlevende gevangenen in Sovjethanden.

– Zowel tijdens als na de oorlog voerden Stalin en zijn massamoordenaars miljoenen mensen naar o.m. Siberië en de Goelags, waaronder miljoenen joden.

Het is goed zich deze feiten te realiseren, om een zo juist mogelijk beeld te kunnen krijgen van de gebeurtenissen met joden tijdens de naziperiode.

Revisionisten wordt verweten geen verklaring te (kunnen) geven voor onder de Duitsers vermiste joden. Dat zij dit (nog) niet doen, heeft echter goede redenen. Hun uitgangspunt is ***niet*** het vertellen van een "sluitend" verhaal; zij onderzoeken feiten en bewijzen en eerst als die compleet zijn, trekken zij conclusies.

Omdat het overgrote deel van de documenten die de Waarheid prijsgeven over gebeurtenissen met joden onder de communisten zich nog altijd in de gesloten archieven van de voormalige Sovjet-Unie bevinden, zei Holocaustcoryfee Raul Hilberg in 2006 terecht dat ***'we nog geen 20% van de Holocaust weten'.***[i][5]

Een belangrijke erkenning, die *en passant* de veelgehoorde bewering, dat "de Holocaust" de *"best gedocumenteerde gebeurtenis uit de geschiedenis"* is, tot een gigantische farce maakt.

Juist omdat we 80% van de gebeurtenissen met joden niet kennen, trekken revisionisten nog geen definitieve conclusie. Zij willen niet – zoals "officiële" historici – achter een ***postulaat*** aanlopen en zich eveneens tot ***verhalenvertellers*** degraderen. Eerst moeten de openstaande vragen worden onderzocht en beantwoord. Zij *weten* weliswaar inmiddels wat er ***niet*** gebeurde, maar objectief onderzoek naar die nog voor ieder onbekende 80% is noodzakelijk om de hele waarheid te kennen. Dat betekent niet, dat revisionisten geen ***hypotheses*** zouden kunnen geven over het lot van de vermiste joden. Die vloeien grotendeels 'vanzelf' voort uit de inmiddels vastgestelde feiten en bewijzen.

Op 10 januari 1941 waren er ca. 140.000 voljoden in Nederland (half- en kwartjoden werden niet vervolgd, evenmin als joden gehuwd met niet-joden, Sefardische joden en enkele andere categorieën).

Op 17 juli 1942 begonnen jodentransporten uit Westerbork van in totaal ongeveer 106.000 personen. Daarvan keerden er na de oorlog officieel ca. 6.100 terug, zodat theoretisch 99.900 van hen de kampen niet overleefden. Theoretisch, want onder de Nederlandse gedeporteerden uit Westerbork bevonden zich ook 8-10.000 gevluchte buitenlandse/stateloze joden, een deel wachtend op inreisvisa voor andere Westerse landen, die echter weigerden joden op te nemen en een ander deel omdat zij niet bepaald welwillend door de Nederlands-joodse gemeenschap werden opgenomen. Niet mag worden aangenomen dat alle overlevende buitenlandse joden na de oorlog naar Nederland terugkeerden. Ook is niet zeker dat alle Nederlandse overlevende joden zich weer in Nederland hebben gemeld, zodat het *werkelijk* aantal overlevenden hoger zal zijn geweest dan die 6.100.

(Het ontstellend lage percentage overlevenden – hoe tragisch ook – is niet zo abnormaal als men het vergelijkt met andere categorieën naar kampen gevoerden, bijvoorbeeld met het percentage teruggekeerde gedeporteerde, vooraf op gezondheid geselecteerde Puttense mannen, die slechts de laatste 7 oorlogsmaanden in arbeidskampen in *Duitsland* tewerk waren gesteld (7,5%), of bijvoorbeeld de 5% overlevende geharde Duitse elitesoldaten die bij Stalingrad gevangen werden genomen en enkele jaren in Sovjetkampen verbleven.)

De ca. 106.000 uit Westerbork weggevoerde joden hadden de volgende bestemmingen: naar Auschwitz 60.080 (van wie er volgens de broodhistorici 38.231 bij aankomst direct werden “vergast”), naar Sobibor 34.313 en naar Theresiënstadt 4.900; de overigen gingen naar Mauthausen, Bergen-Belsen en enkele andere kampen.

Omdat van Auschwitz en Sobibor wordt beweerd dat daar uit Nederland afkomstige joden zijn “vergast”, volgen we hier het door “historici”, onderwijs en media opgehangen verhaal. De logistieke, organisatorische, chemische en natuurkundige waanzin daarvan kunt u in Hoofdonderdeel 2 van het Holocaust Drieluik gedetailleerd [6] vinden.

Dat Verhaal is dus, dat zij bij aankomst werden “geselecteerd” op arbeids(on)geschiktheid en vervolgens in Auschwitz (> 80%) en Sobibor (vrijwel allemaal) ongeregistreerd zijn “vergast”.

In kampen werden alleen gevangenen *geregistreerd,* die voorbestemd waren om in dat kamp te blijven. Zij die verder op transport gingen, werden uiteraard niet daar, maar in het kamp van bestemming geregistreerd. Sobibor was een *doorgangskamp,*zodat daar relatief weinig gevangenen zijn geregistreerd. Auschwitz een enorm werk- en doorgangskamp, waar alleen de blijvers werden geregistreerd. Het Holocaustverhaal vertelt ons dat mensen die op het perron “geselecteerd” waren voor dwangarbeid, werden ingeschreven en een nummer op hun arm getatoeëerd kregen en alle anderen ongeregistreerd “rechtstreeks de gaskamer in gingen”.

Die zgn. “selecties” zijn doorzichtig nonsens: wie de vele foto’s van bijv. het “Auschwitz Album” bekijkt,[7] ziet dat op de perrons ***twee*** rijen werden gevormd, nl. één rij met ***alleen mannen*** en één rij met ***alleen vrouwen en kinderen.*** Tussen de vrouwen en kinderen bevond zich ***niet één man*** en omgekeerd. Het was simpel een “selectie” naar ***sekse,*** bedoeld voor de aansluitende douche- en ontsmettingsbeurt in het zgn. “Sauna” gebouw van Auschwitz.

Twijfelaars kunnen zien dat de rij vrouwen en kinderen ca. **4 x *korter*** was dan die van de mannen. Volgens het Holocaust-verhaal zou dat dus ***precies andersom*** moeten zijn geweest: de rij met voor “gaskamers” geselecteerden (vrouwen, kinderen, bejaarden) zou **4 x *langer*** moeten zijn geweest!

Het “rechtstreeks de gaskamers in gaan” is ook al volstrekte onzin omdat **A.** geen “gaskamers” bestonden [8] en **B.** dit uit logistiek oogpunt volkomen uitgesloten zou zijn geweest.[9]

“Selectie op perron Auschwitz” (The Auschwitz Album)

“Maar, wat is er dan met die andere joden gebeurd? Er is immers taal noch teken van hen meer vernomen?”, zal de lezer zich terecht afvragen. Het definitieve antwoord daarop is (nog) niet gegeven. Niet door de Holocaustpostuleerders met hun vergassingsverhaal, maar ook (nog) niet door revisionisten. Het kan ook nog niet worden gegeven, want de daarvoor bestaande en noodzakelijke documenten zijn onder de Sovjets ofwel vernietigd, ofwel verborgen in geheime archieven. De Duitsers zelf en de Duitse Spoorwegen produceerden vanuit overdreven registratiezucht massa’s documenten en aantekeningen over vrijwel alles wat er te registreren viel, zo ook over de precieze loop van de treinen, de aantallen vervoerde mensen, bestemmingen, enz., enz. Dat viel allemaal in handen van de Sovjets.

En laat nu een ongelukkig “toeval” willen, dat ***alleen*** Duitse documenten over alle ***aankomsten*** van treinen in “vernietigingskampen” bewaard zijn gebleven, die opgeteld een gigantische hoeveelheid “vernietigde” joden opleverden, terwijl daarentegen de ***vertreklijsten*** om nooit verklaarde redenen onvindbaar zijn!

Toch waren die vertreklijsten er, tenminste, tot de communisten “miljoenen door de fascisten vermoorde burgers” gingen rondbazuinen, want daarna zijn ze nooit meer gezien.

Door die eenvoudige manipulatie kon Auschwitz als “eindstation” worden gebrandmerkt, waar alle niet-geregistreerden direct zouden zijn “vergast” en *Doorgangskampen* als Belzec, Treblinka, Sobibor, etc. als “vernietigingskampen”. Ziet u?

Vooruitlopend op de aanwijzingen dat honderdduizenden joden door de Duitsers wel degelijk naar bezet Sovjetgebied zijn gebracht, is aannemelijk dat de Sovjets ook

de ***aankomstdocumenten*** van Duitse treinen op bestemmingen binnen de Sovjet-Unie verdonkeremaanden. Na de terugtocht van de Duitsers deporteerden de Sovjets immers ook de joden uit die gebieden naar Goelags/Siberië. Ook Edward Crankshaw, de biograaf van Chroestsjov schreef dat Stalin na de oorlog joden uit Oekraïne naar Siberië deporteerde.[10]

Na de oorlog hielden de Sovjets decennialang hun IJzeren Gordijn potdicht: er kwam *niemand in,* maar vooral ook ***niemand uit.*** Er was decennialang een volledig contact- en correspondentieverbod. Een *bewuste* politiek – en niet zonder reden.

De voormalige Sovjet-Unie, de feitelijke militaire overwinnaar van de oorlog, die alle zgn. 'vernietigingskampen' bevrijdde, of zoals men ook kan zeggen, de helft van Europa en Duitsland bezette, heeft ***nooit enige betrouwbare informatie over 'de Holocaust' naar buiten gebracht.*** Maar, wie zal dat hen kwalijk nemen, geen enkele Westerse regering of "historicus" heeft hen er immers ooit naar gevraagd . . .

Door al deze feiten en maatregelen wordt de betekenis van Raul Hilberg's uitspraak, dat we "*minder dan 20% van de holocaust weten",* aanzienlijk minder cryptisch.

-

Welke aanwijzingen zijn er, dat grote aantallen joden door de Duitsers naar Sovjetgebied werden overgebracht?

-

Noch de "Holocaustgeschiedschrijving", noch de universitaire "Holocauststudie", laat staan onderwijs en media, spreken met één woord over het overbrengen door de Duitsers van grote aantallen joden naar Sovjetgebied. Natuurlijk niet, zij zijn volkomen onderhorig aan de Holocaustcorrecte zionistische Mythe. Die erkent zelfs niet dat er duizenden documenten over tewerkstelling van joden bestaan en het nazibeleid gericht was op de *uitdrijving* van de joden naar buiten het Reich. Elke verwijzing naar grote aantallen naar de Sovjet-Unie gebrachte joden zou immers als *"anti-semitisch"* en *"Holocaustontkenning"* direct reputaties en carrières verwoesten!

Naar wat in ***werkelijkheid*** gebeurde met uit Nederland weggevoerde joden, deed ik enige *desk-research* en kwam tot vernietigende conclusies voor het door nationale Holocaustgeschiedschrijvers vertelde verhaal. Het is een regelrechte schande te noemen, dat over het lot van die honderdduizend niet teruggekeerde Nederlandse joden nog altijd de waarheid niet wordt verteld. De professionele Nederlandse historici zijn grovelijks in gebreke door:

-

a. Nu noch eerder onderzoek te (willen) doen naar de werkelijke eindbestemming(en) en het lot van uit Nederland gedeporteerde joden.

-

b. Zich van het begin af aan *kritiekloos* aan de Joodse Holocaust-Versie met “gaskamers” etc. te hebben onderworpen, daarmee nabestaanden en alle Nederlanders een ***foutief beeld*** voorschotelend over het lot en de locaties waar de slachtoffers laatstelijk verbleven.

-

c. Geen enkel voorbehoud te hebben willen maken m.b.t. het uiteindelijk lot van deze mensen

Geen fraai beeld, deze diskwalificatie van de Nederlandse “Holocaustwetenschap”, maar helaas is het niet anders.

Laten we doorgaan met de *werkelijkheid* en de academische slippendragers en carrièristen negeren.

Om de waarheid over de uit Nederland weggevoerde joden beter te kunnen begrijpen, is nodig eerst helder te maken dat bijna 2 miljoen West-Europese en andere joden door de Duitsers naar Sovjetgebied werden overgebracht. Kortheidshalve daarvoor hier 10 van de ontelbare bewijzen:

1. Een ***buitengewoon belangrijk feit*** waaraan nauwelijks aandacht besteed is, is dat ***tienduizenden joodse vrouwen en kinderen*** uit West-Europa door de nazi’s in kampen op ***Sovjetgebied*** werden ondergebracht. Dat verklaart deels het mysterie ***“waar zijn de kinderen en arbeidsongeschikten gebleven”*** en vernietigt de algemeen geaccepteerde Holocaustpostulering van ‘massavergassingen’.

Tijdens zijn openingsspeech voor het IMT op 8 februari 1946, verklaarde Sovjet hoofdaanklager generaal Rudenko namelijk op de hoogte te zijn van ***speciaal gebouwde Duitse concentratiekampen op Sovjetgebied, voor honderdduizenden vrouwen, kinderen en arbeidsongeschikten*** (*IMT*, Vol. VII, blz. 196. 8 februari 1946).

Hij zei: *“Ik noem concentratiekampen in Smolensk, Stavropol, Charkov, Kiev, Lvov, Poltava, Novgorod, Orel, Rivne, Dnepropetrovsk, Odessa, Kamenetz-Podolsk, Gomel, Kerch, de regio Stalingrad, Kaunas, Riga, Mariampos, Klooga* ***en veel andere kampen***” […] [IMT, VII, 180].

IMT document USSR-4 beschreef drie van de genoemde kampen gedetailleerd: *“Op 19 maart 1944 troffen Sovjettroepen in Polesië (Wit-Rusland), binnen het Duitse verdedigingssysteem drie concentratiekampen aan in Ozaritschi, tussen Minsk en Kiev; in deze kampen bevonden zich meer dan* ***33.000 vrouwen, kinderen, ouderen en arbeidsongeschikte personen****“.*[11]

-

2. Vaststaat dat uit zgn. “vernietigingskampen” (*Doorgangskampen*) transporten naar het *Ostgebiet* vertrokken, dat het om honderdduizenden joden ging en de Sovjets vóór en na de Duitse bezetting miljoenen mensen uit die gebieden (veelal joden), naar Siberië en Aziatisch Rusland deporteerden (**Hilberg, R.** *The Destruction of the European Jews.*Blz. 359-360).

-

3. Jules Schelvis, een bejubeld verhalenverteller, zei in een interview dat op de trein die hem naar Sobibor bracht ***'Riga'*** als bestemming stond.[12] Omdat hij in zijn boek "Sobibor"[13] daarover niet rept en *Frisch und fröhlich*postuleert dat alle joden na aankomst in Sobibor direct werden "vergast", moet op z'n best worden aangenomen dat deze eredoctor er geen notie van heeft dat ***tienduizenden*** joden via Sobibor naar Sovjetland werden gebracht.

-

4. Het Zwitsers *Israelitisches Wochenblatt* van oktober 1942 daarover: *"Kortgeleden kwamen in Riga transporten uit België en andere West-Europese landen aan, die direct verder gaan naar onbekende bestemming".* [14]

Zo zijn er talloze meldingen uit joodse bronnen, over verplaatsingen van West-Europese en andere joden naar bekende en onbekende delen van bezet Sovjetgebied.

-

5. Na de oorlog bestonden er in West-Rusland honderden ***geheime dorpen en steden,*** die op geen enkele kaart waren te vinden en waarover nooit werd bericht. Het is interessant om kaarten uit de Sovjettijd te vergelijken met huidige en te ontdekken dat er nu steden bestaan, met soms honderdduizend of meer inwoners, die in de Sovjettijd nergens vermeld werden. Na de val van het communisme zijn die steden en dorpen weliswaar genormaliseerd, maar nog altijd is ca. 20% van het West-Russische grondgebied afgesloten voor bezoekers. Met name in delen van Wit-Rusland en Oekraïne hebben buitenlanders geen toegang, in het bijzonder gebieden waarover in de periode 1942-1944 berichten van jodenvestiging en nieuwe dorpen en gehuchten verschenen. In Wit-Rusland en Oekraïne zijn ook na het communisme gebieden afgescheiden waarnaar in de oorlog Europese joden werden gedeporteerd.[15]

-

6. Berichten van bezoekers die kort na de oorlog in West Russische steden veel Duitse straatnamen, opschriften op winkels etc. zagen: in Minsk (Wit-Rusland) zag de Amerikaansr verslaggeefster Ella Winter in 1946 o.m.*"Uhrmacher", "Friseur", "Konditorei",* etc. (**Winter, Ella.** *I Saw the Russian People.* 1946.)

-

7. April '44 schreef de ondergrondse Franse krant *Notre Voix* (*La presse antiraciste sous l'occupation hitlérienne*. Parijs 1950, blz. 179) over 8.000 op Sovjetgebied zijnde Parijse joden:

"Een verheugend nieuwsbericht voor alle Franse joden werd door Radio Moskou uitgezonden. Wie van ons heeft niet een broeder, een zuster of familieleden onder degenen die uit Parijs werden gedeporteerd? En wie zal geen enorme blijdschap voelen als hij denkt aan het feit dat 8.000 Parijse joden (eerder naar Auschwitz gedeporteerd!) *van de dood zijn gered door het glorieuze Rode Leger! Een van hen zei op Radio Moskou hoe hij gered werd van de dood, zoals 8.000 andere Parijse joden.* ***Zij allen waren in de Oekraïne*** *toen het laatste Sovjetoffensief begon en de SS-bandieten hen dood wilden schieten voor zij het land verlieten.*

Maar omdat zij het lot kenden dat hen wachtte en wisten dat de Sovjettroepen niet ver meer waren, besloten zij te ontsnappen. Zij werden onmiddellijk verwelkomd door het Rode Leger en zijn momenteel allen in de Sovjet-Unie.

Het heroïsche Rode Leger verdient daarom alweer de dankbaarheid van de Frans- joodse gemeenschap".

'Massaal ontsnappen' moet natuurlijk met een korrel zout worden genomen. Meer voor de hand ligt dat de Duitsers voor de oprukkende Sovjets de wijk namen en die 8.000 Franse gevangenen eenvoudig aan hun lot overlieten. En, waarom brachten de 'SS-bandieten' hen naar Oekraïne en 'vergasten' zij hen niet na aankomst in Auschwitz?

-

8. In **Estland** kwam een eerste jodentransport eind september 1942 aan: ca. 1.500 Berlijnse joden gingen naar kamp Jaegala. Later volgden joden van andere nationaliteiten: Polen, Tsjechen, Duitsers, Fransen, enz.

Er waren in Estland nederzettingen en verblijfskampen voor dwangarbeiders in Ahtme, Auvere, Aseri, Ereda, Illuka, Jõhvi, twee in Kiviõli, in Kuramaee, Narva, Narva Jõesuu, Sonda, Vivikond en andere plaatsen in het huidige Laeaene Virumaa (Westwierland). Rondom Tallinn drie kampen: Lagedi, Jaegala en Klooga, dependances van Vaivara met elk 2.000-3.000 gevangenen, mannen, vrouwen en kinderen. Andere kampen waren kleiner met bezettingen van enkele honderden.

-

9. Er zijn in de literatuur ***bewijzen*** voor transporten van meer dan 30.000 West-Europese joden via Auschwitz, Treblinka en Sobibor naar **Letland**. Zij werden tewerkgesteld op talloze grote projecten, o.a. via **Organisation Todt**, die in 1944 verspreid over Europa 1,4 miljoen niet-Duitse tewerkgestelden telde. De *Organisation Todt* (genoemd naar de leidinggevend ingenieur van het succesvolle Autobahnen projekt), een soort Rijkswaterstaat, voerde door heel Europa grote infrastructurele en werken uit (zoals de bouw van de Atlantik Wall).[16] Er bestond een uitgebreid netwerk van duizenden (meestal kleinschalige) arbeidskampen over heel Europa en bezette gebieden in het 'Ostgebiet', de Baltische Staten, Wit-Rusland en Oekraïne.

-

10. Op 15 januari 1942 onderschepten Britse codebrekers van de GC&CS een geheim bericht van Höherer SS und Polizeiführer Südost aan Höherer SS und Polizeiführer Nord, Jeckeln: "*De Führer heeft bevolen groepen* ***joodse*** *dwangarbeiders met spoed naar het Russische operatiegebied te zenden voor de uitvoering van belangrijke werken. Zij vertrekken op 18 januari 1942 met een speciaal transport* ("Sondertransport") *naar het aan de Silesische projectgroep toegewezen gebied in de regio Dünaburg/Moskou. Medisch onderzoek en injecties noodzakelijk. De joden dragen zwarte werkkleding met groene armbanden. Tewerkstelling – Reichsautobahn. Organisation Todt is belast met de bewaking. Erop toe te zien dat de groep dwangarbeiders niet vermindert*".[17]

Deze 10 bewijzen voor transporten van joden naar Sovjetgebied zijn zoals gezegd, niet limitatief.

Genoeg nu over de ontelbare bewijzen dat de Duitsers grote aantallen joden, zowel uit West-Europa als uit zogenaamde "vernietigingskampen" ("vergast"), naar Sovjetgebied overbrachten. Wie daarover meer wil weten leze Hfdst. 10 van Breedeveld's *Holocaust Herzien,* Steffen Werner's *Die zweite babylonische Gefangenschaft: Das Schicksal der Juden im europäischen Osten* [18] en/of het artikel van Thomas Kues *Evidence for the Presence of "Gassed" Jews in the Occupied Eastern Territories*.[19]

Thomas Kues berekent het aantal vermoedelijk naar Duits bezet Russisch gebied getransporteerde Europese joden op 1,8-1,9 miljoen.[20]

Enkele aanwijzingen dat veel *Nederlandse* joden naar de Sovjet-Unie zijn overgebracht.

Over transporten van ***Nederlandse joden*** naar Sovjetgebied wordt nergens in de Holocaustliteratuur met één woord gesproken. *Ze werden immers allemaal door de nazi's in Auschwitz en Sobibor "vergast"?*

Nog altijd doen Nederlandse Holocausthistorici alsof er *niet één jood uit Nederland* verder Oostwaarts is gedeporteerd dan Polen: daarmee diskwalificeren zij zichzelf. ***Er is bewijs dat ca. tienduizenden uit Nederland gedeporteerde joden, via de zgn. "vernietigingskampen" naar Duits bezet gebied in de*** **Baltische Staten en de Sovjet-Unie** ***werden gebracht.*** Dit is van ***enorme betekenis,*** zowel voor nabestaanden als voor de juiste beoordeling van de *werkelijke* functie van zgn. *'vernietigingskampen'* als Auschwitz, Sobibor, Treblinka, etc.

Documentaire aanwijzingen

Het *American Jewish Yearbook* Nr. 45, zegt in haar editie van 1943-44 (blz. 304): *"Er zijn rapporten van joodse gedeporteerden uit* ***Holland*** *en andere Westerse landen die naar de bezette gebieden zijn overgebracht voor militaire werken, maar hun aantal en verdere lot zijn nog steeds in duisternis gehuld".*

Het Israelitisches Wochenblatt für der Schweiz dat regelmatig rapporten publiceerde over de voortgang van de 'Final Solution', schreef in haar nummer van 16 oktober 1942 (blz. 10 e.v.):

"Er is sinds enige tijd een trend naar opheffing van de Ghetto's in Polen. [. . .] Transporten van joden uit België en andere West-Europese landen zijn gezien in Riga, waarvandaan ze onmiddellijk werden doorgezonden naar andere bestemmingen".

Het Zweedse *Judisk Krönika* berichtte in het mei-juni nummer 1944 (vol. 13, blz. 68):

"Bepaalde schaarse informatie over het lot van uit West-Europa naar Oost-Europa gedeporteerde joden begint door te sijpelen. Volgens een bericht uit Litouwen zijn duizenden joden uit ***Nederland,*** *België en Noord-Frankrijk naar Kaunas gedeporteerd, waar veel van hen werden doodgeschoten in de Vesting van de stad. Ook in Vilnius is een groot aantal West-Europese joden geëxecuteerd. Zo'n 20.000 joden uit West-Europa zijn nog steeds in het Stadsgetto. De Duitsers executeren elke dag honderden van hen en de Gestapo stelt lijsten op van de volgende slachtoffers. Veel joden slagen erin uit de getto's te ontsnappen en zich aan*

te sluiten bij partizanengroepen en een groot aantal vecht dan ook samen met de Litouwse partizanen".

Over claims van massaexecuties van joden in Vilnius in 1944 zei historicus Andrew Ezergailis: *"Sommige kroniekschrijvers zeggen dat kort voor de joden naar Duitsland werden teruggestuurd, er in Letland grote massaslachtingen waren. Deze berichten moeten echter als 'folklore' worden beschouwd omdat geen documentaire bewijzen zijn opgedoken die deze moorden bevestigen. Ook de Sovjet-Buitengewone Commissie berichtte in 1944 niet over massagraven".*[21]

Inderdaad, waarom kampen bouwen en hen in grote aantallen naar Estland, Letland en Litouwen transporteren en ze helemaal daar – nadat ze eerst de "vernietigingskampen" in *Polen* waren gepasseerd – massaal vermoorden?

Men kan ook vraagtekens plaatsen bij *". . . vecht dan ook samen met de Litouwse partizanen",* omdat de Letten *vóór* de Duitsers vochten en *tegen* de Sovjets en rabiaat anti-semitisch waren (geworden). Toch blijkt hieruit dat tienduizenden West-Europese joden naar Letland werden gebracht en een aantal als 'partizanen' onder Sovjetbewind bleven.

Interessant is ook de opmerking van Ezergailis *"kort voor de joden naar Duitsland werden teruggestuurd".* Als dat juist is, is niet denkbeeldig dat eind 1944 velen van hen tijdens felle gevechten tussen Duitsers en Sovjets in die gebieden onder de heersende barre omstandigheden (de koudste Winter in 100 jaar), alsnog zijn omgekomen.

Spaans revisionist Enrique Aynat en Fransman Jean-Marie Boisdefeu geven talloze andere voorbeelden van West-Europese en andere joden in Sovjetgebied.[22]

Steffen Werner's *Die zweite babylonische Gefangenschaft,* geeft eveneens tal van bewijzen voor Duitse deportaties van joden naar Wit-Rusland.

Er arriveerden volgens een verklaring voor het *"Joods Anti-Fascistisch Comité van de USSR"* van ooggetuige Isaac Hertz in 1942 ook joden per trein uit België, *Nederland* en Frankrijk in Lvov (Lviv) in Oekraïne.[23]

Duitse documenten maakten gewag van deportatie van West-Europese joden naar Sovjetgebieden.[24]

In het verslag van een SS-conferentie in Berlijn over 'de joodse kwestie' van 28 augustus 1942, waar werd gesproken over deportatie van stateloze joden uit Frankrijk, staat dat Eichmann opdracht gaf voor levering van barakken, besteld door de commandant van de *Sicherheitspolizei* in Nederland, voor een te bouwen kamp in Rusland. *"Het transport van de barakken kan zo worden geregeld dat drie tot vijf barakken per keer worden vervoerd met elke transporttrein"* stond er. Merkwaardig, transporten uit Westerbork van te 'vergassen' joden, in combinatie met prefab-barakken voor ***huisvesting in Rusland!***

Er zijn ook ***getuigenverklaringen*** over grote aantallen uit Nederland afkomstige joden in Sovjetgebied.

Thomas Kues' studie *Evidence for the Presence of "Gassed" Jews in the Occupied Eastern Territories* (Bewijs voor Aanwezigheid van 'vergaste' Joden in de Bezette Oostelijke Gebieden),[ii] geeft daarvan overtuigende bewijzen.

Dat veel joden als arbeidskrachten werden ingezet in op de Sovjets veroverde gebied, blijkt bijvoorbeeld ook uit de vrijwillige verklaring van SS-Hauptstürmführer Friedel Rau van 24 februari 1946. Die verklaarde dat generaal Prützmann voorjaar 1942 van Himmler opdracht kreeg weg Nr. 4 van de Poolse grens naar Rostov zodanig te reconstrueren, dat die tijdens alle seizoenen bruikbaar zou zijn. Juli '42 inspecteerde Prützmann de weg en constateerde dat grote aantallen joden van beide seksen aan die weg werkten.[25] Ze waren bij Kirovgrad 'bij duizenden' gehuisvest in een Arbeidskamp.

Een belangrijke getuige was ook **Herman Kruk,** een jood geboren in 1897 in het Poolse Plock. Na de Duitse aanval op Warschau in 1939 vluchtte hij naar Vilnius in Litouwen, waar hij was toen de Duitsers daar in 1941 binnenvielen. In het getto van Vilnius was hij een prominent lid van de gettogemeenschap en hoofd van de Bibliotheek. Van 1941 tot 1944, hield hij een dagboek bij, dat hij beschouwde als kroniek van de vernietiging van de joden in Vilnius. In september '43 werd Kruk uit Vilnius gedeporteerd naar arbeidskamp Lagedi in Estland, waar hij volgens berichten in september 1944 werd geëxecuteerd. Zijn dagboek bleef bewaard dankzij een naar Israël emigreerde vriend. Het verscheen in 2002 in Engelse vertaling [26] en bevat talloze fragmenten die in tegenspraak zijn met de orthodoxe historiografie over 'vernietigingskampen', parallel aan de revisionistische doorgangskampthese.

Kruk's aantekening van 16 april 1943 is van buitengewoon belang: *"Ik hoorde dat in de laatste twee weken twee treinen stopten in Vilnius, elk met 25 wagons vol goederen, blijkbaar van de Nederlandse joden. [. . .] Vandaag gaat het gerucht dat ongeveer **19.000 Nederlandse joden in Vievis zijn**"*.[27]

Veronderstellen dat iemand als Kruk ten onrechte zou claimen dat 19.000 Nederlandse joden in een klein Litouws stadje aankwamen lijkt ondenkbaar. Waarom zou hij dat doen?

Transportlijsten uit Westerbork tonen dat daar vanaf 2 maart t/m 6 april '43 zes transporten met in totaal 7.699 joden vertrokken naar Sobibor.[28] Was de persoon achter het Vievis gerucht verkeerd geïnformeerd over het aantal Nederlandse gedeporteerden? Dat is mogelijk, maar het kan ook zijn dat in Vievis rond die datum ook Nederlandse gedeporteerden uit Auschwitz daarheen zijn gebracht. Tussen 17 juli '42 en 25 februari '43 werden 45.319 joden vanuit Nederland naar Auschwitz gebracht; 30.413 werden "vergast bij aankomst", c.q. naar elders overgebracht, zegt de JHV.[29] Als een deel van hen naar Vievis is gebracht, is mogelijk dat op 16 april 1943 daar inderdaad 19.000 joden uit Nederland waren.

Later op die dag (16 april '43) schreef Kruk onder het kopje "Nogmaals over de Nederlandse joden":

"Zojuist kreeg ik een Gele Ster afkomstig van een Nederlandse jood en een kopie van een afschrift van de Reichskommissar voor Bezet Nederland over joodse eigendommen (aangehecht).

De Gele Ster droeg het Nederlandse opschrift *"Jood"*. De uitgever van het dagboek schreef dat het formulier over joodse goederen ontbreekt. De dagboekaantekening maakt echter

duidelijk dat Kruk goede redenen had aan te nemen dat het gerucht in Vievis over Nederlandse joden op waarheid berustte, want hij had zelf persoonlijke eigendommen van naar het Oosten getransporteerde Nederlandse joden in zijn bezit.

Kruk's aantekening van drie dagen later, 19 april '43: *"De West-Europese joden worden naar het Oosten gebracht, hun zwerftocht gaat verder,"* duidt erop dat hij niet geloofde dat de joden massaal in 'vernietigingskampen' in Polen werden 'vergast'. Waarom zou hij dat geloven, als hij *wist* dat Nederlandse en West-Europese joden naar de bezette Oostgebieden werden gebracht?

Op 26 april 1943 schreef Kruk meer over de West-Europese joden, onder het kopje *"Waar zijn de miljoenen Europese Joden?",* suggererend dat op z'n minst een deel van hen in Litouwen en Wit-Rusland was geëxecuteerd:

"We weten bijvoorbeeld dat er alleen in Polen al meer dan 3 miljoen joden waren en nu – kun je er zelfs nog maar een half miljoen vinden? Wat we ook proberen, dat aantal halen we nooit meer. En de honderdduizenden joden van Roemenië, Bulgarije, Joegoslavië en de duizenden joden van Frankrijk, België, ***Holland*** *en Tsjechoslowakije die bij duizenden naar Litouwen gingen en bij Minsk werden neergeschoten en bij het zevende Fort van Kovno, etc.?"*

Vier dagen later kwam Kruk op de Nederlandse joden terug:

"We hebben reeds geschreven over het oppakken van ongeveer 130.000 Nederlandse joden en hun transport naar het Oosten [eind april '43 waren er totaal 56.771 joden uit Westerbork gedeporteerd].

Een uit de tweede hand verkregen bericht staat in Kruk's dagboekaantekening van 12 maart 1942: de *Judenälteste* van het getto in Kovno gaf hem "een gele ster van een West-Europese jood", samen met een brief waaruit bleek dat dit van een "grote groep Belgische en ***Nederlandse*** joden" kwam die kort daarvoor naar Kovno waren gebracht om geëxecuteerd te worden, maar waarvan "velen erin slaagden zich te verbergen".[30] Deze dagboekaantekening bewijst de aanwezigheid van Nederlandse joden in Kovno en *doorgangskamp* Chelmno.

Op 12 april 1943 schreef Kruk onder het kopje *"130.000 nieuwe slachtoffers":*

"Uit de Duitse pers vernam ik dat de joden 8 van de 11 Nederlandse provincies moeten verlaten. Dit betekent ongeveer 130.000 nieuwe slachtoffers. Niemand weet of de joden naar Oost-Europa worden gezonden om te werken, of zullen worden gedood. Nu is het de beurt van de Nederlandse joden".

Eerder noemde ik wagonladingen goederen van ***Nederlandse joden*** *in het station van Vilnius. Nu een geval dat het allemaal duidelijk maakt – prachtig antiek meubilair is daar tevoorschijn gebracht en naar onze meubelmakers werkplaats gebracht om te worden gerepareerd. In de laden vond men Nederlandse documenten vanaf december 1942, wat ogenschijnlijk betekent dat de Nederlanders niet naar het Oosten werden gebracht voor januari of februari. Dus de joden* [daar] *wisten niet dat zij zouden worden uitgeroeid. De rijke joden brachten zelfs bridgetafels mee, die, God bewaar me, bij de schamele Ostjuden niet zullen worden aangetroffen. Nu is duidelijk dat zij zijn afge-slacht, zoals de Oszmiana en*

Swieciany joden. In ons gebied zijn tientallen spoorwagons met joodse rommel, restanten van het voormalig Nederlandse jodendom".[31]

Deze passage neemt twijfels weg over grote aantallen Nederlandse joden in Sovjet Litouwen: de jiddisch sprekende joden van het Vilniusgetto waren in staat om Nederlands van Duits te onderscheiden. De data op de gevonden documenten bevestigen dat *Nederlandse* joden in januari/februari '43 uit Auschwitz naar Litouwen werden gebracht en/of in maart/april uit Sobibor.

De gedachte dat alleen *bezittingen* van Nederlandse uit Sobibor werden vervoerd, is strijdig met de historiografie van Sobibor. Miriam Novitch schrijft dat "Goud en juwelen (uit Sobibor) direct naar de Kanselarij van de Führer in Berlijn werden gestuurd. Kleding, waarvan de Gele Ster was verwijderd, ging naar Duitse instellingen".[32] Ook Yitzhak Arad bevestigt dit met de verklaring van *Jan Piwonski,* spoorwegman op station Sobibor:

"Ik zag hoe goederen die voor de Duitsers waardeloos waren werden verbrand. Andere dingen werden op vrachtwagens geladen en naar Duitsland gestuurd. Zulke transporten van goederen en kleding werden tweemaal per maand verstuurd. Kostbare spullen, goud en geld werden verpakt in een ijzeren kist en tweemaal per week naar Berlijn verzonden".

Getuige Hilde Sherman-Zander, een Duitse jodin, geboren in 1923, gedeporteerd uit Keulen naar Riga op 10 december 1941. In haar memoires beschrijft zij een incident op een niet nader aangegeven datum in de zomer van 1942:

"Op een ochtend op weg naar werk, toen we de spoorlijn overstaken, zagen we een stilstaande lange trein bestaande uit veewagens. Op de rails lagen kleine stukjes papier en karton, waarop stond geschreven: 'Help, we komen om van de dorst' en we hoorden schreeuwen 'Water! Water!'

Uit de luiken, die waren afgesloten met prikkeldraad, zagen we handen en onderarmen. Toen gooiden de ongelukkigen ringen, horloges en geld in de hoop op een slok water. Haastig vervolgden we onze weg." Het waren ***Nederlandse joden, gedeporteerd uit Westerbork.***

Zo ging het de hele zomer. Om de dag arriveerden grote hoeveelheden kleding in het ghetto: beddelakens, schoenen, toiletartikelen. Alles werd uitgeladen in de enorme hal en daarna gesorteerd […] Niet één keer bereikte een enkele van al die duizenden uit deze transporten ons ghetto. Nu weten wij waar zij naar toe gingen: naar het Hochwald (= het Bikernieki Woud]. Allen. Zonder uitzondering. Allen werden geëxecuteerd en begraven in massagraven".[33]

Evenals Herman Kruk, claimde ook Sherman-Zander dat de Nederlandse gedeporteerden allen werden geëxecuteerd in de bossen rond Riga, hoewel ook haar verklaring niet uit eigen waarneming is. Zoals eerder aangegeven, begon de deportatie van Nederlandse joden op 17 juli 1942, wat overeenkomt met Sherman-Zander's getuigenis.

In 1993 werd in het Bikerniekibos bij Riga een monument gebouwd. Tot 1986 vermeldde een gedenksteen daar "46.500 Sovjetburgers". Het huidige monument "40.000 door de nazi's vermoorde Duitse en Oostenrijkse *joden*". Zoals altijd, is ook hiernaar geen serieus forensisch onderzoek gedaan en zijn er nooit opgravingen geweest.

Tijdens een ondervraging in Sovjetgevangenschap op 14 december 1945, gaf Hoofd van de SS en Polizei van het Ostland, **Friedrich Jeckeln,** de volgende verklaring over een kamp in Salaspils, Letland:

"V.: *Uit welke landen kwamen de joden die in* ***Salaspils*** *werden gebracht?*

A.: *Joden kwamen uit Duitsland, Frankrijk, België,* ***<u>Holland</u>,*** *Tsjechoslowakije en andere landen naar het Salaspils kamp. Een precieze telling van het aantal joden in het Salaspils kamp is moeilijk […]. Het eerste konvooi joden arriveerde in november 1941. Toen, in de eerste helft van 1942, arriveerden konvooien op regelmatige tijden. Ik denk dat in november '41 niet meer dan drie konvooien aankwamen, maar in de volgende zeven maanden, van december '41 tot juni '42, arriveerden er elke maand acht tot twaalf konvooien. Totaal arriveerden er in acht maanden niet minder dan 55 en niet meer dan 87 jodentransporten in het kamp. Gesteld dat elk transport bestond uit duizend personen, maakt dat in totaal 55.000 tot 87.000 joden in het Salaspils kamp werden vernietigd".*[34]

Verslag afkomstig van Gerald Fleming (Gerhard Flehinger), die revisionisten niet betrouwbaar achten. Hoewel Rusland tot 2004 claimde dat 101.000 "Sovjetburgers" in Salaspils werden vermoord en een Sovjetencyclopedie in 1970 het aantal op tenminste 53.700 stelde, stellen tegenwoordig historici het dodenaantal op slechts enkele duizenden.[35] *Waar bleven de anderen?!*

In het boek over Abba Kovner's Joods-Litouwse verzetsgroep *The Avengers,* vertelt Rich Cohen het verhaal van Kovner's metgezel **Lebke Distel,** die op 1 september 1943 uit Vilnius naar Estland en kampen in de omgeving van het Narva-Leningrad front werd gedeporteerd en zich pas in 1945 weer bij de groep van Kovner voegde:

"Van Vilnius werd Lebke van kamp naar kamp gebracht, een dodenmars, altijd een stap vooruit voor het Rode Leger. In Kortla Java, werkte hij aan de wegen in het moerasgebied. 's Nachts kon hij de granaat- en geweerschoten horen. Toen werd hij naar de rivier de Narva bij Suski gestuurd, waar hij aan de Duitse spoorweg bouwde. De temperatuur daalde tot 25 graden onder nul; gevangenen droegen de doden om ze te tellen en te begraven. De sneeuw stond in Koromej tot aan zijn middel, ***waar hij werd opgesloten met joden uit <u>Holland</u> en Kovno.***

In een getuigenverklaring van de Letse jodin uit het Daugavpils ghetto, **Paula Frankel-Zaltzman,** verschenen in het Jiddisch in 1949 en thans online in Engelse vertaling, vindt men de volgende zin bij de beschrijving van de liquidatie van dat ghetto op 25 oktober 1943:

"Toen begonnen zij ons naar Pogulanka te brengen, waar de aarde doordrenkt is met het bloed van tienduizenden joodse slachtoffers uit Letland, ***<u>Holland</u>*** *en andere landen".*[36]

Steffen Werner bewijst in *Die zweite babylonische Gefangenschaft: Das Schicksal der Juden im europäischen Osten* deportaties van joden uit verschillende landen naar Wit-Rusland. Op blz. 89 citeert hij uit een boek van Sovjet-partizanen en 'anti-fascisten', gepubliceerd in Oost-Berlijn in 1976:

"In de kameraadschappelijke familie van Wit-Russische partizanen, vochten Tsjechen en Slowaken, Fransen, Joegoslaven, Grieken en ***<u>Hollanders</u>,*** *Spanjaarden en Oostenrijkers, Duitsers en andere nationaliteiten, heldhaftig tegen het fascisme."*

Hoe konden Hollanders in Wit-Rusland zijn, als zij daarheen niet eerst waren gedeporteerd?

Zeker is ook, dat grote aantallen joden door de Sovjets werden aangetroffen in de door de Duitsers verlaten gebieden en dat die joden vervolgens in de SU zijn "verdwenen".

Dat, en het *bestaan* van duizenden Duitse kampen in Sovjetgebied wijst op de onzin van de zgn. *Final Solution.* Het ging niet om vernietiging van alle joden, maar om *uitdrijving en arbeid.* Dat daarbij zeer veel joden om het leven kwamen, was voor de Duitsers alleen een probleem voor zover dat de uitvoering van werken stagneerde; daarin hebben de Holocaustpostuleerders zeker gelijk.

Bijkomend feit is nog, dat ook die joden zijn *dubbel geteld*: als 'vergaste' West-Europese joden en als door de nazi's vermoord in de SU.

Conclusie

Voor wie nog twijfelt aan de grote aantallen naar Sovjetgrondgebied overgebrachte joden en de onmenselijke wijze waarop zij door de Sovjets werden behandeld, hier nog enkele aanvullende gegevens:

Stalin verleende de joden in de door de Duitsers *bedreigde* gebieden in Oekraïne en Wit-Rusland een *'voorkeursbehandeling',* door hen massaal naar het Sovjet achterland te evacueren.

Volgens **Solzjenitsyn** werden ca. 1,1 miljoen van hen naar Siberië en de Goelags gedeporteerd. Toen de Sovjets in 1944 de verloren gebieden weer innamen, werden alle nog aangetroffen Russen, joden en niet-joden, automatisch beschouwd als 'landverraders', die deportatie naar de Goelag en dus de dood verdienden omdat zij achterbleven. Na de oorlog, achter het opgetrokken IJzeren Gordijn, verhevigden de Sovjets hun terreur in de Westelijke Sovjet-Unie nog verder.

Solzjenitsyn rept ook over door Stalin georganiseerde ***naoorlogse razzia's*** op joden, waarbij hij om buitenlandse joden (welke buitenlandse joden?) – aangeduid als *'kosmopolieten'* – zogenaamd 'tegen pogroms te beschermen' naar de Goelags afvoerde.[37] Dat past in de these dat Stalin na de oorlog joden uit West-Rusland met *"het Kwart"* (25 jaar, ofwel tot hun dood) in Siberië dumpte!

De voorzitter van de Joodse Liga, Rabbi Benjamin Schultz, verklaarde in 1954 voor een Onderzoekscommissie van het Amerikaanse Congres, dat tijdens de Tweede Wereldoorlog in de Sovjet-Unie **3.390.000** joden spoorloos bleken te zijn verdwenen.[38] Zelfs als de rabbi de helft overdreef, is het aantal in de Sovjet-Unie verdwenen joden enorm. Schultz stelde zelfs dat het aantal door de Sovjets vermoorde joden *hoger* was, dan van de nazi's.

Van miljoenen joden onder de Sovjets is dus ***niets*** meer vernomen. Inmiddels is bekend hoe wreed en moorddadig die politiek was. 's Werelds grootste massamoordenaar, de jood Lazar Kaganowitz, leidde de deportaties van joden. Hij was het ook, die het 'probleem' van de 20.000 Poolse militairen bij Katyn 'oploste'.

In het Westen werden in die tijd kampen voor zgn. *displaced persons* opgezet (ontheemde joden) waarin honderdduizenden verbleven voordat zij naar andere bestemmingen vertrokken.

Niet in de Sovjet-Unie, waar toch ook honderdduizenden joden in dezelfde positie verkeerden. Daar kwam geen jood uit. Een enkele keer werd in de communistische pers zijdelings verwezen naar het oppakken en deporteren van wat zij noemden *'kosmopolieten'*, een fraaie, typisch communistische term waarmee zij ongewenste joden aanduidden.

Emigratie of taal en teken van joden uit de Sovjet-Unie waren en bleven volkomen onmogelijk. Tussen 1945 en Stalin's dood in 1953 werden slechts 18 (!) uitreisvisa aan joden verstrekt. Zelfs reizen *binnen* de Sovjet-Unie was aan talloze bureaucratische regels gebonden.

De thans nieuwe machthebbers hebben in hun streven naar rehabilitatie en acceptatie minstens evenveel belang bij het verzwijgen van Sovjetmisdaden als destijds de communisten.

Het lot van joden in gebieden onder Sovjetheerschappij is dus nog altijd ***een zwart gat***, door latere regeringen niet gedicht. In dat zwarte gat moet een belangrijk deel over het lot van de vermiste Europese joden worden gezocht.

Er zijn overtuigende bewijzen en getuigenberichten over aanwezigheid van tienduizenden ***Nederlandse*** en andere West-Europese joden in bezet Russisch gebied. Joodse getuigen als Hermann Kruk, Lebke Distel, Hilde Sherman-Zander, Paula Frankel-Zaltzman en anderen verklaarden dat en die verklaringen komen overeen met deportatiedata uit o.m. Westerbork naar Sobibor en Auschwitz.

Voorts bevestigen de studies van revisionisten als Steffen Werner, Thomas Kues, Enrique Ainat, en Boisdefeu dat, evenals publicaties uit die tijd in het *American Jewish Yearbook 1949,* het *Israelisches Wochenblatt für die Schweiz* en Duitse documenten waarover Hilberg en Kulischer schreven.

Als we Sovjetrapporten mogen geloven, zijn alleen al naar het (door de Duitsers *werkkamp* genoemde) kamp Trostinets in Wit-Rusland tussen de 200.000 en 500.000 joden overgebracht en vermoord. Een deel van hen arriveerde *of all places* uit 'vernietigingskamp' Treblinka II.

Waarom tienduizenden gevangenen uit een 'vernietigingskamp' naar Wit-Rusland brengen om ze daar te vermoorden?

Minstens 4 belangrijke bewijsvormende elementen wijzen erop dat honderdduizenden joden niet in "gaskamers" zijn vermoord, maar werden overgebracht naar nooit onderzochte Oostelijke gebieden in de Sovjet-Unie:

1. Documenterende verwijzingen in joodse publicaties

2. Joodse getuigen uit Sovjetgebied

3. Uitspraken van Sovjetaanklagers Rudenko en Smirnov

4. Revisionistisch onderzoek.

Nederlandse historici zijn nooit verder gegaan dan gebeurtenissen met joden binnen de Nederlandse grenzen te beschrijven; bij de grens valt voor hen het doek: *"zij werden afgevoerd naar de vernietigingskampen".* Een kritiekloze, onwetenschappelijke, onjuiste en beschamende houding.

Dit alles moet reden zijn om alsnog onafhankelijk onderzoek te starten naar de *werkelijke* lotgevallen van o.a. veel Nederlandse joden, anders dan het 'vergast' in 'gaskamers'.

Hoog tijd om na 70 jaar de *eenzijdig fabulerende* 'geschiedschrijving' over de Tweede Wereldoorlog te vervangen door een meer objectieve historiografische weergave van de feiten.

Een aanzet zou kunnen zijn de bestaande Nederlandse Holocaustpublicaties open te stellen voor openbare, feitelijke en zuiverende kritiek.

Met dit artikel is ook de vierde poot weggezaagd onder de stoel van het populaire Holocaustverhaal ("Zij gingen allemaal direct de gaskamers in"). De eerste drie (geen vernietigingsbeleid, geen "gaskamers" en geen "Zes Miljoen") zijn eerder al bewezen onwaar gebleken. Wie meent, ondanks deze immense hoeveelheid tegenbewijs, het Verhaal van "de Holocaust", hett grootste bedrog uit de geschiedenis, nog overeind te kunnen houden, is een ***gelover,*** geen wetenschapper.

NOTEN

[1] *Gepostuleerd* = zonder bewijs als waarheid aannemen.

[2] Breedeveld, Jurgen H. *Holocaust Herzien, Afscheid van de Joodse Holocaust-Versie.* 2012. Niet gepubliceerd; hier gratis te downloaden.

[3] Heink, Wilfried. *The latest effort to combat "Denial", i.e., Holocaust Revisionism. (Part III)*, Inconvenient History, http://www.revblog.codoh.com/2011/03/the-latest-effort-to-combat-%E2%80%9Cdenial%E2%80%9D-i-e-holocaust-revisionism-part-iii/ Kues, Thomas. http://www.revblog.codoh.com/2011/02/facing-a-new-decade/#more-1416

(Tot voor kort werd het aantal Duitse kampen, subkampen, projecten, etc. op ca. 5.000 gesteld; thans vermoedt men dat dit een veelvoud (20.000!) was.

[4] Graf, Jürgen. *What Happened to the Jews Who Were Deported to Auschwitz But Were Not Registered There?* http://www.ihr.org/jhr/v19/v19n4p-4_Graf.html#93392

[5] Hilberg, Raul. Interview in 2006 met de Weense *Standard* t.g.v. opening Wiesenthal Institut daar.

[6] Drieluik Holocaust, 2^e^ Hoofdelement.

[7] *The Auschwitz Album. The Story of a Transport.* Yad Vashem, Jeruzalem. 2002. Nederlandse uitgave *Het Auschwitz Album. Reportage van een transport.* 2005. Uitgeverij Verbum bv. ISBN 90-808858-7-8.

[8] Drieluik Holocaust, 2^e^ Hoofdelement, Bewijzen 9.1 t/m 9.7.

[9] Kues, Thomas. *Evidence for the Presence of "Gassed" Jews in the Occupied Eastern Territories*. Inconvenient History. http://www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2/evidence_for_the_presence_of_gassed_jews.php

[10] Crankshaw, E. *Khrushchev.* Bloomsbury Publishing, 28 sept. 2011, 400 blz.

[11] (http://avalon.law.yale.edu/imt/02-08-46.asp). Document (*IMT*, Vol. VII, blz. 635 e.v. 19 februari 1946), niet opgenomen in de IMT-documenten. Waarom niet?

[12] Schelvis, J. *Andersdenkenden.* TV interview 6 jan. 2008.

[13] Schelvis, J. *Vernietigingskamp Sobibor.* Blz. 135, 139. A'dam, 2004. Bataafsche Leeuw. 5^e^ druk. ISBN 90 6707 591 4.

[14] *Israelitisches Wochenblatt der Schweiz*, 16 oktober 1942, No. 42, blz. 10-11. (Geciteerd in M. Weber, *Belgium and its Jews During the War*, The Journal of Historical Review, maart/april 1999, blz. 2 en 5, n. 11.)

[15] Werner, Steffen. *Die zweite babylonische Gefangenschaft: Das Schicksal der Juden im europäischen Osten.* Pfullingen: Selbstverlag, 1990. http://www.vho.org/D/d2bg/

[16] *Wikipedia*, Organisation Todt. http://en.wikipedia.org/wiki/Organisation_Todt#1938-1942:_Organisation_.27Todt.27

[17] Intercept No.39, 15 jan. 1942; GC&CS summary, ZIP/MDGP.32, 14 Feb. 1942, 'Police Activities in Russia' (Public Record Office file HW.16/6 pt 1).

[18] Werner, Steffen. *Die zweite babylonische Gefangenschaft: Das Schicksal der Juden im europäischen Osten.* Pfullingen: Selbstverlag, 1990. http://www.vho.org/D/d2bg/

[19] Kues, Thomas. *Evidence for the Presence of "Gassed" Jews in the Occupied Eastern Territories.* In: Inconvenient History. http://www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2/evidence_for_the_presence_of_gassed_jews.php

[20] Kues, Thomas. *Evidence for the Presence of "Gassed" Jews in the Occupied Eastern Territories.* In: Inconvenient History.

[21] Ezergailis, Andrew, Otto, Harold, Augusts, Gvido. *Nazi/Soviet Disinformation About the Holocaust in Nazi-Occupied Latvia*, Latvijas 50 Gadu Okupacijas Muzeja Fonds, Riga 2005, blz. 115.

[22] Aynat, Enrique. *Estudios sobre el "Holocausto": La deportación de judiós de Francia y Bélgica en 1942* (Valencia: Gráficas Hurtado, 1994); Jean-Marie Boisdefeu, *La Controverse sur l'Extermination des Juifs par les Allemands, Tome 2: Réalités de la "Solution finale,"* (Berchem, Belgium: Vrij Historisch Onderzoek, 1996).

[23] The Jewish Black Book Comm., *The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People* (New York: 1946), pp. 198, 531 (n. 228). Cited in: E. Aynat, *Estudios sobre el "Holocausto",* p. 58.

[24] http://www.ihr.org/jhr/v19/v19n4p-4_Graf.htmll"38852#38852″ [noot 30]

[25] Reitlinger, Gerald. *The Final Solution.* South Brunswick, New York, Thomas Yoseloff 1961 http://www.holocaustresearchproject.org/trials/rau.html

[26] YIVO, New York. Engelse vertaling.

[27] Kruk, Herman. *The Last Days of the Jerusalem of Lithuania*, blz. 518.

[28] Schelvis, J. *Sobibor. A History of a Nazi Death Camp*, blz. 204, Tabel 12.9. Een zevende

transport vertrok op 13 april, maar het is onwaarschijnlijk dat deze op 16 april Litouwen zou hebben bereikt.

[29] Tussen 15 juli en 12 december '42 vertrokken uit Nederland 42 jodentransporten naar Auschwitz. Na een korte onderbreking tussen 11 januari en 2 maart '43 nog eens acht. Nanda van der Zee geeft in haar overzicht van de transporten uit Westerbork in *De Trein* (ISBN 90-5911-347-0) van 15 juli '42 t/m 23 februari '43 een totaal van 46.420 naar Auschwitz en aansluitend t/m 6 april 7.699 naar Sobibor. In totaal t/m 6 april 54.119.

[30] Kruk, Herman. *The Last Days of the Jerusalem of Lithuania*, blz. 518.

[31] Kruk, Herman. *The Last Days of the Jerusalem of Lithuania*, blz. 231.

[32] Novitch, Miriam. *Sobibor. Martyrdom and Revolt*, Holocaust Library, New York 1980, blz. 29. Cf. Y. Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, op.cit., blz. 109-110.

http://www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2/evidence_for_the_presence_of_gassed_jews.php

[33] Sherman-Zander, Hilde. *Zwischen Tag und Dunkel. Mädchenjahre im Ghetto*, Ullstein, Frankfurt a. M. 1984, blz. 60-61.

[34] Verslag Jeckeln's verhoor december 1945 (ondervrager Majoor Zwetajew, vertaler Sergeant Suur). Staatsarchief Riga; geciteerd in G. Fleming, *Hitler and the Final Solution*, Univ. of California Press, Berkeley 1984, blz. 96-97.

[35] Rislakki, Jukka. *The case for Latvia: disinformation campaigns against a small nation.* Editions Rodopi, Amsterdam / New York 2008, blz. 124.

[36] http://migs.concordia.ca/memoirs/frankel_zaltzman_paula/frankel_zaltzman_paula_04.htm

[37] Solzjenitsyn, Aleksandr. *De Goelag Archipel.* Blz. 84 e.v. 1973. De Boekerij, Baarn. ISBN 90 225 0407 7.

[38] *Die Welt,* 25 sept. 1954: Voor de Onderzoekscommissie van het Huis van Afgevaardigden in New York, verklaarde de voorzitter van de Joodse Liga, Rabbi Benjamin Schultz, dat tijdens de Tweede Wereldoorlog 3.390.000 joden op Sovjetgebied spoorloos zijn verdwenen. Hij verklaarde dat deze massaslachting door bepaalde Westelijke kringen bewust verborgen wordt gehouden omdat zij uit overtuiging of uit diplomatieke overwegingen de waarheid over de Sovjet-Unie niet wilden openbaren.